

## Zápis 1

Kdo jsem? Kde jsem? A proč tu vlastně jsem...?

Nic nevím.

Vím jenom to, že kolem je tma a ticho. A čpí tu moč, ve tmě a v tichu. Taková tma, že nic nevidím, jenom poslouchám to ticho.

Ticho...

Pořád jenom ticho...

Ale ne, takhle ne.

Říkám si, že slyším ticho, ale to, co slyším, je přece můj hlas. Můj hlas! Můj hlas v tichu. Jako bych k sobě připlouvala odněkud z dálky. Až dovnitř sebe. Takhle se vidím – někde blízko pupíku. Vpravo pod pupíkem. Zakotvím a vystupuju z loďky. Trochu vratce, když ji opouštím. Teprve bystřím smysly. Ve tmě. A v tomhle tichu, o kterém zatím nic nevím.

Jenže...

Já pořád nic nevím. Jak to, že nic nevím...? Jak to, že si nic nepamatuju...?A teď to bleskne. S tou loďkou. Jednou nohou stojím na jejím dnu a druhou našlápnu na zelený

travnatý koberec. Ale loďka se najednou začne vzdalovat od břehu a moje nohy se roztahují. Panika. Křičím. A on volá: „Co to děláš?“

Ale proč mi nepomůže?

Proč se ptá, co dělám, když vidí, co se mi děje?

Musí to vidět.

Stojí kousek ode mě. I já v panice zahlídnu, jak mu slunce zasvítí do modrých očí.

V panice vnímám, jak jsou ty oči cizí.

Zničehonic jsou tak cizí.

On je úplně cizí?!

Ale kde je teď vlastně on? A já...?

Já?

Ale nic už nebleskne.

Zkusím tomu pomoci. Zatnu pěsti a snažím se něco sama vydolovat z mozku. Tohle vím. Tohle jsem nezapomněla. Víím, že mám v hlavě mozek a v mozku je paměť. Snažím se. Namáhám se. A už! Ve tmě zakmitají bílé čáry. Teď se nevidím, ale víím, že si češu dlouhé vlasy. Ani ty nevidím, ale cítím tah kartáče. Cítím konečky vlasů na holém zadku... A teď to bleskne znovu.

Ale ne! Tohle už není uvnitř. Do očí mi pronikne světlo. Slyším dlouhý tichý svist, jako by se někde na druhé straně odsunovala vrata. Kroky... Dvoje kroky? Nepatrně pootočím hlavu a spatřím dvě siluety. Siluety dvou mužů v zelených pláštích pokládají na zem lidské tělo. Leží tu lidská těla. Všude leží lidská těla... Ale oni už odcházejí. Ten vpravo zmáčkne tlačítko, vrata se s tichým svistem zavřou a všechno se znovu ponoří do tmy a do ticha.

Slyším, jak mi tluče srdce.

Nechápu.

Proč tu ležíme?

Proč nemluvíme?

Mám zavolat...?

Spí, anebo se bojí zavolat tak jako já?

Neslyším žádné chrápání.

Spí všichni tak tiše?

Z toho naprostého ticha, z toho strachu se dotknu hlavy  
a nahmatám ostříhané vlasy.

Pak rukama šátrám po šatech. Mají krátké rukávy, dvě  
prázdné kapsy a sahají ke kolenům. Na nohou mám placa-  
té boty, a sotva se takhle ohmatám, myslím na to tlačítko  
vpravo vedle vrat. Ležím a myslím na to tlačítko. A vtom  
uslyším psí zakňučení. Jako by se tma těsně vedle mě roz-  
vířila a – je u mě.

Chlupatý příval.

Mokrý jazyk.

Vlhký čumák.

Radostné kňučení.

Jak jsem mohla zapomenout?

Jak mi mohla vypadnout z hlavy?

Tisknu ji v náručí, chlupatou, radostnou a rozechvělou,  
i já se chvěju, pořád nic nechápu, nemůžu si vzpomenout  
na svoje ani na její jméno, ale ona je u mě, se mnou, našla  
mě, určitě mě hledala, vklouzla dovnitř s těmi muži v pláštích,  
docela nenápadně sem pronikla, zato teď nás někdo  
z těch, co tady leží, už musí slyšet.

Utiším ji a já znovu myslím na to tlačítko. Stačí k němu

dojít. Možná se k nám někdo přidá. Možná o někoho zapoknu a on se taky probere. Ale možná je tu někdo, kdo nás zastaví. A kromě toho – nevím, co je tam venku. Za vraty.

Srdce mi tluče.

Jemně fenku odsunu a vstanu. Ve tmě, v tichu a v zápachu moči zamíříme k vratům. Fenka mě vede. Její dech a tápot tlapek. Napínám uši. Opatrně našlapuju. Náhle se špička mojí boty dotkne něčeho měkkého. Leknu se. Ale nikdo mě nechytí. Nikdo se neozve. Pokračuju. Můj hlas uvnitř fenku pobízí kupředu, kupředu, a zdá se mi, že jdeme nekonečně dlouho v tichu a tmě, až znenadání narazím na vrata. Hledám to tlačítko. Rychle, honem, než bude pozdě. Kde je to tlačítko? Horečnatě šátrám. Sunu prsty sem a tam, pod bříšky mi prokluzuje studená hladká stěna a fenka vedle mě ve tmě netrpělivě zakňučí.

„Neboj se, neboj,“ uklidňuje ji můj vnitřní hlas. A mám ho!

Zmáčknu ho ukazováčkem.

Vrata se s tichým svistem rozevírají a oči mi oslepí denní světlo. A když světlu přivyknu, když popojdu několik kroků dopředu, dole pod sebou uvidím město. Svoje město! Město z průzračného a černého skla. Okraj města lemuje pruh světle modré vody, za světle modrým pruhem se zvedá vysoká skleněná stěna a za stěnou se táhne temný oceán, nad kterým se zvedá našedlé nebe. A zase: jako bych se vracela odněkud z dálky, jako bych k tomu městu už dávno nepatřila, jako bych se musela teprve rozvzpomínat, co jsem v tom městě vlastně dělala.

Ale poznávám ho.

Poznávám i horko a dusno.

Poznávám i svoje ruce, útlá zápěstí a dlouhé štíhlé prsty.  
Moje mladé ruce.

„Vidíš, paměť se ti vrací,“ uklidňuje mě vnitřní hlas.

Otočím se do šera otevřených vrat, kde leží lidská těla. Váhám, jestli mám vrata zavřít. Co když se někdo další probere a bude chtít ven? Ale vnitřní hlas mě nabádá, ať to udělám. Jenže když zmáčknou venkovní tlačítko, vrata se nepohnou. Zkousím to znovu a znovu, s tlačítkem uvnitř i venku, dlouze i krátce, ale marně. Bojím se, že se objeví muži v zelených pláštích. Konečně! Vrata se zavírají a já vyrazím s fenkou po silnici, která se vine dolů k městu.

Je skoro nesnesitelně dusno. Šaty se mi lepí na tělo. Fenka vedle mě dýchá s vyplazeným jazykem. Já mám v puse vyprahlo. Vodu! Potřebujeme se napít vody!

V hlavě mi blesknou krůpějky.

Krůpějky ze skleněné fontány.

Ohlídnu se zpátky, ale skladiště s lidskými těly už zmizelo. Spatřím jenom zelenou horu. A vedle ní a za ní další hory. Hory pokryté koberci zelené trávy. A vtom opět ucítím konečky vlasů na holém zadku. Ale teď už jsem to i já! Já, celá nahá. Stojím u otevřeného okna, češu si vlasy a dívám se na zelené hory. Vždycky jenom zelené hory. Nikdy jsem nevěděla, že pod jednou zelenou horou jsou vrata a za těmi vraty leží lidská těla.

Anebo si nemůžu vzpomenout?

Jak to, že si nemůžu skoro na nic vzpomenout?

Co se stalo?

Donesli mě do toho skladiště taky muži v zelených pláštích?  
Kdo vlastně jsou muži v zelených pláštích? A co když brzy zjistí, že jim chybím?

Pobídnou fenku a dáme se do běhu. Musíme vydržet. Jakmile se dostaneme do města, budeme v bezpečí. V městě se člověk spíš skryje než na otevřené prázdné silnici. A v městě už budeme mít čas. V městě se napijeme vody. Běžíme a myšlenky mi zmateně víří. Ale víří! Mozek pracuje! A mám fenku! A svůj vnitřní hlas!

Měla bych si pořídit sešit a všechno si psát. Pro jistotu, kdyby se mi paměť znovu ztratila. Ale vzápětí mě napadne: co když mě muži v zelených pláštích dopadnou a deník si přečtou?

Běžím a přemýšlím o tom.

Zvažuju rizika.

Konečně se dostáváme ke skleněným hradbám. Brána je dokořán a nikoho poblíž nevidím. Projdeme pod klenutým rámem a pak dál úzkou ulicí mezi nízkými budovami potaženými černými skly. Nikde nikdo. Všude ticho. Zabočíme doleva, asi po sto metrech doprava a na konci ulice se objeví schodiště. Příkré schody v úzkém skleněném koridoru. Scházíme dolů, níž a níž, až zezdola dolehne hluk města. Postupně sílí. Pomyslím si: co se stane, jestli dole budou stát muži v zelených pláštích? A proto vezmu fenku do náruče, aby mě částečně skryla.

Ale u východu nikdo nestojí a my se rázem ocitneme v podloubí. Na 55. ulici, jak si přečtu na rozsvícené ceduli.

V bezpečí města.

Snad, snad, snad...